

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en
artikel 8:70 van de Awb j° artikel 94 en artikel 106 van de Vw 2000

reg. nrs.: AWB 08/3083 (voorlopige voorziening)
AWB 08/3077 (beroep asiel)
AWB 08/3085 (beroep vrijheidsontnemende maatregel)

V-nr.: 271.954.2635

inzake: geboren op . 1984, van Togolese nationaliteit,
verblijvende in het Uitzetcentrum Schiphol-Oost te Oude Meer, verzoeker/eiser,
hierna te noemen: eiser,
gemachtigde: mr. E.P.A. Zwart, advocaat te Beverwijk.

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsulker, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 22 januari 2008 is eiser op grond van artikel 3 van de Vw 2000 op de luchthaven Schiphol de toegang tot Nederland geweigerd. Ten aanzien van eiser is op dezelfde datum de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 toegepast.
2. Bij beroepschrift van 27 januari 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.
3. Op 27 januari 2008 heeft eiser tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 27 januari 2008 waarbij de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van eiser achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.
4. Het verzoek om een voorlopige voorziening, alsmede het beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel, is behandeld ter zitting van 8 februari 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig K.A.J. Smit als tolk in de Franse taal. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd.

Eiser is in 2003 lid geworden van de oppositiepartij Union de Force de Changement (UFC). Hij was ook politiek actief voor deze partij. Hij bezocht bijeenkomsten en deed mee aan demonstraties. Hij ontving vanwege zijn betrokkenheid bij de UFC geen studiebeurs. Ook is hij meerdere malen aangehouden vanwege zijn deelname aan demonstraties. Enkele keren is hij na zijn aanhouding enige tijd gevangengehouden. Bij die gelegenheden is eiser geslagen. Eiser heeft vervolgens van januari 2006 tot september 2007 in Ghana verbleven, waarna hij weer is teruggekeerd naar Togo. Op 5 oktober 2007 was eiser campagne aan het voeren voor de UFC in zijn dorp Kabou. De voorzitter van het parlement, die afkomstig is uit hetzelfde dorp, heeft eiser vervolgens naar zijn huis laten brengen. Eiser werd gevraagd waarom hij campagne voerde voor de oppositie en werd vervolgens mishandeld. Aan eiser werd verteld dat hij na de verkiezingen echt in de problemen zou raken. Op 26 november 2007 is eiser in verband met dat incident meegenomen naar de gendarmerie. Daar is hij mishandeld en geslagen. Hij werd dezelfde dag vrijgelaten, omdat veel mensen hadden gezien dat hij was gearresteerd. Een dag later is een tegen eiser uitgevaardigd arrestatiebevel gepubliceerd in twee kranten. Eiser werd daarin beschuldigd van het beledigen van de voorzitter van het parlement en van homoseksualiteit. Op advies van zijn neef is eiser ondergedoken. De politie is vervolgens langsgelopen om eiser te zoeken. Op 30 november 2007 keerde eiser terug naar huis. De politie kwam diezelfde dag langs om het huis te doorzoeken, maar eiser wist zich te verbergen onder het bed. Vervolgens is eiser naar Ghana gereisd. Ook daar was eiser niet veilig. Op 21 januari 2007 is eiser vervolgens naar Nederland gereisd.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.
2. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzak. Eiser is tijdig op deze bevoegdheid geweest.
- 3.1. De aanmeldcentrum(AC)-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procesuren. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.
- 3.2. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.
- 3.3. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

3.4. Verweerder pleegt het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien moet zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen.

4.1. Eiser heeft in beroep - naast een aantal stukken over de algemene situatie in Togo - kopieën van twee krantenartikelen overgelegd die specifiek betrekking hebben op zijn persoon en hetgeen hem in Togo is overkomen.

4.2. Allereerst dient de vraag te worden beantwoord of deze twee krantenartikelen in het licht van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling kunnen worden betrokken. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Met feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 kan immers ingevolge het tweede lid van dat artikel slechts rekening worden gehouden indien die feiten en omstandigheden relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning. Dat is in het onderhavige geval niet aan de orde, nu het hier kopieën betreft en de authenticiteit van deze stukken daarom niet kan worden vastgesteld.

5.1. Voorts is tussen partijen in geschil of de onderhavige zaak zich leent voor afdoening binnen de AC-procedure.

5.2. Eiser heeft in dit kader allereerst aangevoerd dat verweerder hem in de gelegenheid had moeten stellen om de originele krantenartikelen over te leggen. Deze documenten zijn inmiddels per post onderweg naar Nederland. Ook had verweerder zelf onderzoek kunnen en moeten doen naar de krantenartikelen. Gelet op de verweerder ter beschikking staande middelen was het relatief eenvoudig voor verweerder om na te gaan of de door eiser in kopie overgelegde artikelen authentiek zijn en daadwerkelijk zijn verschenen, aldus eiser. Eiser heeft in dit kader verwezen naar artikel 8 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) en naar artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn). Voorts heeft eiser aangevoerd dat er veel fouten zijn gemaakt in het verslag van het nader gehoor en dat het een uitgebreid nader gehoor betrof. Ook op deze grond had verweerder aanleiding moeten zien om de zaak niet binnen de AC-procedure af te doen.

5.3. De rechtbank kan eiser niet volgen in zijn standpunt. Zoals verweerder ook in het bestreden besluit heeft overwogen is het ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 aan eiser om aannemelijk te maken dat de aan zijn aanvraag ten grondslag liggende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken en om alle informatie te verschaffen waarover hij beschikt over redelijkerwijs had kunnen beschikken. Nu eiser na zijn vertrek uit Togo enige tijd in Ghana heeft verbleven, valt niet in te zien waarom hij niet voor zijn vertrek al had kunnen beschikken over de originelen van de eerder genoemde krantenartikelen. Eisers verklaringen hieromtrent, inhoudende dat hij deze stukken niet kon meenemen vanwege de gevolgen indien hij aangehouden zou worden met de artikelen in zijn bezit, kunnen niet worden gevolgd. Eiser heeft immers niet nader onderbouwd of geconcretiseerd waarom de krantenartikelen tot problemen met de Ghanese autoriteiten zouden leiden. Hij is immers vanuit Ghana naar Nederland vertrokken. Verweerder was dan ook niet gehouden om eiser in de gelegenheid te stellen om alsnog de bedoelde stukken over te leggen of om op dit onderdeel zelfstandig onderzoek te verrichten. Het beroep op de in de artikelen 8 van de Procedurerichtlijn en 4 van de Definitierichtlijn genoemde onderzoeks- en samenwerkingsplicht maakt dit niet anders. Deze artikelen strekken immers niet tot een verdergaande onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de kant van verweerder dan reeds uit de nationale wet- en regelgeving voortvloeien.

5.4. Ook de lengte (van het verslag) van het nader gehoor en de mogelijke fouten die daarbij zijn gemaakt leiden niet tot het oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door deze zaak binnen de AC-procedure af te doen. De omstandigheid dat het nader gehoor en het verslag daarvan omvangrijk zijn, is op zichzelf immers in dit kader geen doorslaggevende factor. Bovendien is hierbij van belang dat aan de gemachtigde van eiser is medegedeeld dat de mogelijkheid bestond om hem, vanwege medische klachten zijnerzijds, door te verwijzen naar de zogenaamde gesloten opvangcentrumprocedure. Nu eiser geen gebruik heeft gemaakt van dit aanbod, valt niet in te zien waarom verweerder er niet voor heeft kunnen kiezen om de zaak binnen de AC-procedure af te doen.

6. Voorts worden partijen verdeeld gehouden over de vraag of verweerder de zienswijze van eiser heeft betrokken bij de beoordeling in het bestreden besluit. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt genoegzaam uit het bestreden besluit dat de door eiser in zijn zienswijze op het voornemen rangevoerde argumenten zijn betrokken bij de beoordeling. In ieder geval kan niet worden volgehouden dat verweerder in het geheel niet op de door eiser genoemde argumenten is ingegaan en dat het bestreden besluit reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking komt, los van de inhoud van hetgeen verweerder in dit kader heeft overwogen.

7.1. Ten slotte is tussen partijen in geschil of verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig is. In dit kader dient te worden vastgesteld dat aan eiser niet één van de omstandigheden, genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen. Derhalve ligt de vraag voor of eiser alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

7.2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op het hiervoor geschetste toetsingskader, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser on-aannemelijk is. In dat kader heeft verweerder belang mogen toekennen aan de ongeloofwaardige verklaringen die eiser heeft afgelegd omtrent zijn gestelde arrestatie en zijn daaropvolgende vrijlating op 26 november 2007, zijn terugkeer naar zijn huis op 30 november 2007 en aan de tegenstrijdige verklaringen van eiser ten aanzien van de gestelde huiszoeking. Voorts heeft verweerder in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten dat een arrestatiebevel met betrekking tot eiser in de krant zou zijn geplaatst. Wel moet aan eiser worden toegegeven dat het bestreden besluit op dit onderdeel beter gemotiveerd had kunnen zijn. Dit doet echter niet af aan de houdbaarheid van de in het besluit vervatte conclusies.

8. Uit het voorgaande volgt dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak. De rechtbank ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen. Het beroep tegen de afwijzende beschikking op de asielaanvraag van eiser zal ongegrond worden verklaard. Dat brengt mee dat het verzoek om voorlopige voorziening bij gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

IV. OVERWEGINGEN INZAKE DE VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL

1. Verweerder is voorts op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 bevoegd een vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd, een ruimte of plaats als bedoeld in het eerste en tweede lid van dit artikel aan te wijzen, waar hij zich dient op te houden. Verweerder voert het beleid dat onder meer tot - voortzetting van - de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 wordt besloten indien de asielaanvraag binnen de aanmeldcentrumprocedure is afgewezen.

2. De rechtbank is van oordeel dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die maken dat verweerder - na afweging van alle bij de vrijheidsontnemende maatregel betrokken belangen - voornoemd beleid in het geval van eiser in redelijkheid niet heeft kunnen voeren. Hetgeen eiser in dit kader heeft aangevoerd - inhoudende dat in zijn asielprocedure zodanig onzorgvuldig is gehandeld

dat dit niet slechts tot grondverklaring van zijn asielberoep, maar tevens tot opheffing van de maatregel dient te leiden - kan gelet op hetgeen hiervoor is overwogen inzake eisers asielprocedure niet tot grondverklaring van het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel leiden.

3. De rechtbank is ook overigens van oordeel dat, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 thans niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten. Derhalve wordt het beroep ongegrond verklaard.

4. Ook het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel is derhalve ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen.

5. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

V. BESLISSING

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 08/3077:

- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 08/3083:

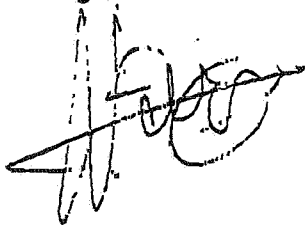
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 08/3085:

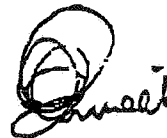
- verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- wijst het verzoek om toekenning van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van L. Fernández Ferreiro, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 15 februari 2008.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: **15 FEB 2008**

Conc.: LFF
Coll: MA
D: C

Kopie van de uitspraak
van de rechtbank Amsterdam

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de asielaanvraag bedraagt één week.
De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de vrijheidsontnemende maatregel bedraagt eveneens één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 8:5, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.
Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.